

Parlem amb Núria de Gispert i Català

Presidenta del Parlament de Catalunya

Nascuda a Barcelona el 6 d'abril de 1949, és una advocada, actualment presidenta del Parlament de Catalunya. Militant d'Unió Democràtica de Catalunya des del 1986 i membre de la Federació de Convergència i Unió. Va ser secretària general de Justícia i de Governació (1984-1993) i vicepresidenta del Comitè Director per a l'Organització de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (1993-1994). És vicepresidenta de Relacions Institucionals del Comitè de Govern d'UDC i membre del Consell Nacional. Consellera de Justícia en el Govern de Catalunya des de 1995, passà a ser-ho de Governació i de Justícia i Interior. Ha presidit la part catalana de la Comissió Mixta de Transferències Estat-Generalitat i ha estat ponent de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006. Diputada al Parlament de Catalunya des del 2003, per la seva tasca com a advocada va rebre la Creu d'honor de Sant Ramon de Penyafort (1998), la Creu al Mèrit al Servei de l'Advocacia Espanyola (2002) i la Medalla del Col·legi d'Advocats de Barcelona (2004). És membre de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya des del 2006 i defensora del mutualista de la Mútua dels Advocats (2005). El 16 de desembre de 2010 fou escollida presidenta del Parlament de Catalunya a la sessió constitutiva de la cambra per a la IX legislatura, essent la primera dona en ocupar aquest càrrec.

—Quan i per què es va començar a dedicar a la política?

—Vaig ser per primera vegada consellera del Govern català el 1995. Abans hi havia tingut altres responsabilitats de gestió; milito a Unió Democràtica de Catalunya des del 1986. Però de sempre he viscut la política, perquè considero que la política va molt vinculada a l'exercici responsable i compromès de la nostra ciutadania, i jo sempre m'he sentit persona de centre, amb plantejaments democratacristians, amb un tarannà de construir, de fomentar la convivència i l'harmonia, d'evitar els extrems i de lluitar contra els extremismes.

—Quines són les causes actuals del descrèdit dels polítics?

—En la vida hem de defugir de les generalitzacions i dels prejudicis: no tots els polítics —ni molt menys!— són corruptes o manipuladors. Tot i això, casos recents semblarien reforçar la idea que hi ha molta foscor en la vida política i social. Considero que, en parlar de la política i dels polítics, hi ha massa soroll ambiental als mitjans de comunicació i a les tertúlies de cafè. Aquest soroll ambiental impedeix reflectir la bona feina feta per moltes dones i molts homes que es dediquen a la política en els parlaments, però també al món local.

—Quines característiques hauria de tenir un bon polític?

—Entenc que un bon polític ha de tenir voluntat de servei i capacitat de treball, però sobretot ha de saber escoltar, per poder dialogar amb els electors i electores, i també per poder prendre les decisions que pertocuin, d'una manera equànime. D'altra banda, ha de contribuir, amb la seva actuació i amb el seu tarannà, a millorar la qualitat democràtica. Considero que haurien d'eradicar-se de l'escena política el sectarisme, la demagògia, la desqualificació i la 'bronca' permanent, i això requereix en gran mesura un exercici quotidià d'autocontrol, de no enrarir l'ambient polític ni caure en provocacions.

27

—Quan estudiava Dret pensava que podria arribar a presidir el Parlament de Catalunya?

—En absolut! Eren altres temps: ni tan sols havíem recuperat l'autogovern ni el Parlament de Catalunya! Llavors hi havia un sentiment molt estès que calia construir un sistema democràtic, on es reconeguessin els drets fonamentals i les llibertats públiques, i també la realitat nacional de Catalunya. (Si em permeteu l'incís, vosaltres, joves de la Catalunya del 2011, no us podeu conformar amb la democràcia que tenim: sempre ens cal anar més enllà, en la línia d'aprofundir i millorar la participació democràtica i el control dels qui ens governen i de les seves polítiques públiques, per assolir noves fites de desenvolupament personal i col·lectiu). Pel contrari, ja tenia de ben jove una vocació de servei públic, que vaig poder exercitar com a funcionària abans d'assumir responsabilitats polítiques de Govern.

El fet que hagi arribat a tenir l'honor de presidir el Parlament de Catalunya en la seva novena legislatura és la culminació d'una carrera política —la meva— que s'ha anat conformant a mesura de les circumstàncies i que ha vingut marcada per la necessitat que he sentit de no dir mai que no als qui em plantejaven fer una passa endavant en la defen-

sa d'un projecte de país i de societat en el qual crec fermament, amb la intensitat i la convicció que tenia als primers dies.

—El fet de ser dona li ha fet més difícil el seu camí professional i polític?

—Estic convençuda que l'ha fet diferent, i en alguns casos més complicat, perquè no he volgut renunciar a tenir una família i el veritable repte ha estat, com ha passat a tantes dones, la conciliació de la vida professional amb la familiar. Al meu discurs inaugural com a presidenta del Parlament, vaig voler referir-me a les dones sufragistes i a totes aquelles generacions que van viure la seva feminitat en unes condicions de desigualtat real. Tot i que, gràcies a elles, hem recorregut molt camí amb l'horitzó de l'equitat, encara queda molt espai per córrer: hi ha massa dones a Catalunya i al món que sofreixen encara en la seva pell la discriminació jurídica, social, econòmica, cultural.

—Volem dedicar la nostra revista a fer-nos conscients que pertanyem al món dels privilegiats. Com ho explicaria vostè als nostres companys d'ESO i de Batxillerat?

—Vivim en un Món i en una Barcelona amb greus desigualtats,

amb moltes persones que no poden tenir, per a elles i per a les seves famílies, una vida amb dignitat. La nostra situació ens fa privilegiats, certament, però ens crida a l'acció: no pertoca als altres millorar les condicions de vida, tothom pot aportar-hi el seu gra de sorra. Crec profundament que cal que els poders públics s'hi mullin, certament, però l'eina absolutament transformadora és la implicació cívica d'homes i dones, joves o grans, per millorar el nostre entorn, construint una comunitat que no deixi ningú desamparat.

—Els països europeus es van comprometre a dedicar el 0,7% del seu PIB als països més pobres del planeta, però ben pocs ho han complert. A través de la política es poden o no es poden canviar les desigualtats del nostre món?

—Malauradament, els Governos reben moltes pressions de caire pressupostari perquè les polítiques de cooperació deixin de ser prioritàries. Això és especialment aplicable a situacions internes de crisi, quan a casa hi ha necessitats urgents a les quals hem de donar una resposta efectiva: llavors tenim certa tendència a replegar-nos. Però això hauria de canviar. A través de la política (i per 'política' aquí no s'ha d'entendre 'el que fan els polítics', sinó el que resulta dels plantejaments dels ciutadans i ciutadanes en una societat democràtica), no solament es poden combatre les desigualtats al Món, sinó que tenim el deure de combatre-les. L'imperatiu és clar: deixar el Món molt millor que com el vam trobar, amb més qualitat de vida, no solament a la nostra societat, sinó també arreu.